

Arrest

nr. 255 097 van 26 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 december 2019. Op 23 december 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 oktober 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 22 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden akte waarvan de motieven als volgt luiden:

A. Feitenrelaas

U, A. M. S. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteiten te beschikken. U bent Hazara van etnische groep en sjiitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Dara-e-Turkman (subdorp Qaria Chedri), gelegen in het district Surkh-e-Parsa van de provincie Parwan. U bent vier jaar naar school gegaan. Uw moeder werkte als landbouwer op gronden van uw familie en op gronden van personen die niet in uw dorp woonden. Verder hadden jullie ook vee. Uw twee broers en twee zussen hielpen uw moeder op de velden en met het vee. Uw vader was chauffeur en vervoerde personen van Parwan naar Kabul en omgekeerd. Ook u hielp op de velden en moest u voor het vee zorgen. Voorts hielp u soms uw vader door mensen te verzamelen in uw regio die uw vader vervolgens kon vervoeren.

Uw vader kreeg echter problemen met de zoon van malik G. (...), namelijk A. S. (...). Hij en zijn broer waren de leiders van een gewapende groepering in het district Ghorband, die hun macht wilden tonen en geld verzamelden bij de burgers. Ook hielden ze de chauffeurs onderweg naar Kabul tegen, en zeiden hen dat ze hen onderweg zouden beschermen tegen de taliban, waarna de chauffeur hen in ruil veel geld moest betalen. De bescherming hield dan in dat de chauffeur wapens moest vervoeren in zijn auto naar Kabul. Ook uw vader werd onderweg naar Kabul tegengehouden door A. S. (...) en zijn groepering. Ze zeiden tegen uw vader dat hij hun wapens moest vervoeren, anders zouden ze hem doden en zijn jongere zoon meenemen om als 'bacha bazi' (dansende jongen) in te zetten. Uw vader weigerde op dat moment echter om in te gaan op hun eis. Ongeveer twee weken later werd hij een tweede keer gestopt door A. S. (...) en zijn groepering. Opnieuw weigerde uw vader en kreeg hij dezelfde bedreigingen naar zijn hoofd geslingerd. Weer twee weken verder werd hij voor een derde keer gestopt. Daar uw vader opnieuw geweigerd moet hebben, werd hij doodgeschoten door A. S. (...) en zijn groepering. De chauffeurs van de regio brachten het lichaam uw vader naar Darai Pandaras, waarna een chauffeur van uw dorp uw oudere broer inlichtte. Hierna werd uw vader begraven in uw dorp.

Na de dood van uw vader bleef u bedreigingen krijgen van A. S. (...). Doordat hij zelf niet naar uw regio kon komen, gaf hij zijn boodschappen door aan u via de chauffeurs die voor hem werkten. Zo zei hij dat u vrijwillig naar zijn dorp moest komen om als 'bacha bazi' te dienen. De mensen in het dorp begonnen u hiermee te pesten en u bleef vrezen voor uw leven. Een jaar na de dood van uw vader verliet u dan ook Afghanistan. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. Hier diende u op 10 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U wachtte de asielprocedure daar echter niet af en reisde onmiddellijk verder via Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 21 december 2019. U diende uw verzoek om internationale bescherming als minderjarige in België in op 23 december 2019. Na uw aankomst in België kwam u te weten dat A. S. (...) gedood werd. Bij terugkeer vreest u nog steeds het slachtoffer te worden van 'bacha bazi' of gedood te worden door de groepering van A. S. (...).

U legt geen documenten voor ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u en uw kinderen kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 23 december 2019 dat u 16 jaar oud bent (zie Registratie VIB), met een administratieve geboortedatum van 31 december 2003. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 14 oktober 2020 verklaart u 16 jaar te zijn, gebaseerd op uw fysiek uiterlijk, maar stelt u eigenlijk de echte geboortedatum niet te kennen (CGVS, p.5). Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 7 januari 2020, werd echter vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 23 jaar een minimumleeftijd is (Federale overheidsdienst justitie, 10/01/2020). Vermoedelijk bent u zelfs nog ouder. De vaststelling, dat u de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u het slachtoffer te worden van de praktijk 'bacha bazi' of gedood te worden door de groepering van A. S. (...), dit nadat deze bende uw vader zou gedood hebben. Het Commissariaatgeneraal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

Zo maakt u het allerm minst aannemelijk dat u effectief slachtoffer dreigt te worden van de praktijk 'bacha bazi' of gedood zou worden door de groepering van A. S. (...). In eerste instantie kwamen de bedreigingen voor uw persoon via uw vader. Na de dood van uw vader werden de eisen van A. S. (...) u medegedeeld via de chauffeurs die voor hem werkten (CGVS, p.18). Het was de bedoeling dat u vrijwillig naar het dorp van A. S. (...) zou gaan (CGVS, p.18). Dit gegeven is echter volledig onaannemelijk. Het feit dat zij zouden verwachten dat u vrijwillig naar een bende zou stappen, die u zou misbruiken en die uw vader eerder al vermoordde, is compleet ongeloofwaardig. Bovendien ontkracht dit gegeven het bedreigende karakter van uw vrees, daar u vrijwillig zou moeten gegaan zijn. U haalt aan dat de groepering nooit naar uw dorp of regio kwam (CGVS, p.18, 19), en dat het voor hen niet mogelijk was hun eigen regio te verlaten (CGVS, p.16, 17). Zo was het niet in het voordeel van de groepering naar uw regio te komen en had uw regio ook gewapende personen (CGVS, p.19). Er heeft bijgevolg nooit enige poging plaatsgevonden om u gedwongen mee te nemen. Nochtans verbleef u na de dood van uw vader nog een jaar in uw dorp/regio (CGVS, p.18) en haalt u aan dat die groepering andere mensen heeft die u gemakkelijk kunnen benaderen en meenemen (CGVS, p.19). Gedurende dit jaar heeft u echter enkel de bedreigingen ontvangen via de chauffeurs die voor A. S. (...) werkten, maar werd u nooit door iemand benaderd in een poging u mee te nemen. Gevraagd waarom dit bij een terugkeer naar uw regio dan wel het geval zou kunnen zijn, stelt u dat u toen altijd in uw regio bleef, en dat ze u zeiden vrijwillig te gaan, anders zouden ze mensen zenden om u te doden (CGVS, p.19). Wanneer ze u echter reeds meerdere malen hun eis doorgaven, en u nog steeds niet vrijwillig naar hen toe gegaan was, kan verwacht worden dat ze reeds enige actie zouden ondernomen hebben. Het is weinig aannemelijk dat de groepering u gedurende een jaar, waarin u hun eisen weigerde, met rust zou laten, maar nu plots wel personen zouden sturen om u mee te nemen of te doden. Dit alles ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van hun bedreigingen.

Verder haalt u aan dat u een jaar na de dood van uw vader vertrok, daar de mensen u begonnen te pesten en u nog steeds bang was om uw regio te verlaten (CGVS, p.20). Gevraagd waarom de lokale mensen u aan het pesten waren, antwoordt u zeer vaag: omdat dit het platteland van Afghanistan is, waar mensen dingen als 'bacha bazi' als een beschamende daad zien (CGVS, p.20). U geconfronteerd met het feit dat u helemaal niet aan 'bacha bazi' deed, zegt u dat de mensen daar onwetend zijn en dat ze naar uw huis kwamen en u stomme vragen stelden over wat gebeurd was. Het is echter moeilijk om deze 'vragen' als pestgedrag te percipiëren. Bovendien dient bemerkt te worden dat deze vermeende pesterijen absoluut niet van die aard zijn dat u uitgesloten werd van dagdagelijkse noden of levensvoorzieningen. Deze vermeende pesterijen zijn allesbehalve zwaarwichtig en vormen ergo geen grond voor enige nood aan internationale bescherming. Vervolgens haalde u aan dat u bang was uw regio te verlaten.

Het blijft echter een vraagteken waarom u kost wat kost uw regio zou hebben moeten verlaten. U verbleef na de dood van uw vader nog een jaar in uw district (CGVS, p.18) en tot op heden wonen uw moeder, zussen en broers in hetzelfde huis in het district (CGVS, p.5, 8). Zowel u als uw familie kunnen bijgevolg blijkbaar perfect hun leven verder zetten zonder het district te moeten verlaten. U hiermee geconfronteerd, geeft u een voorbeeld aan, namelijk dat indien de mensen van Parwan ziek worden, ze naar een ziekenhuis in Kabul zouden moeten (CGVS, p.17). Ook zou u soms iets van buiten nodig

kunnen hebben, waardoor u uw regio zou moeten verlaten (CGVS, p.21). Dit is echter allesbehalve een afdoende verklaring. Ten eerste is dit een loutere veronderstelling en heeft uw familie reeds bewezen dat ze gewoon in de regio kunnen wonen. Blijkbaar was het voor hen tot op heden niet nodig buiten de regio te gaan. Ten tweede zijn er ook klinieken en ziekenhuizen in uw district Surkhe-Parsa te vinden en is het bijgevolg niet nodig hiervoor naar Kabul te reizen (zie map landeninfo, document 1). Bovendien bemerkt het CGVS dat uw twee oudere broers tot de dag van vandaag geen problemen kennen (CGVS, p.21) en bijgevolg wel degelijk de mogelijkheid hebben om naar andere regio's te gaan. Indien de bedreigingen in uw hoofde vanwege de groepering van A. S. (...) geloofwaardig zouden zijn, quod non, kan u ook op steun rekenen van uw oudere broers. Verder slaagde u erin onopgemerkt en levend en wel uw regio te verlaten wanneer u uw reis naar Europa aanving. Dit toont aan dat een enkele uitreis uit uw district niet onmiddellijk uw dood of ontvoering betekent.

Voorts haalt u aan dat A. S. (...) ondertussen gedood werd (CGVS, p.14). U bemerkt echter dat zijn broer en de rest van zijn groepering u nog steeds zouden willen gebruiken als 'bacha bazi' (CGVS, p.20). Nochtans was het A. S. (...) die u leuk vond en wilde hij u hebben als 'bacha bazi' (CGVS, p.19). Dat zijn broer en de andere leden van de groepering nog steeds de moeite zouden doen om u ook te pakken te krijgen, is dan ook weinig aannemelijk. Ten eerste is het reeds opmerkelijk dat u aanhaalt dat A. S. (...) specifiek u leuk vond. U vertelde namelijk eerder dat u nooit uw district verliet (CGVS, p.9) en dat A. S. (...) nooit naar uw regio kwam (CGVS, p.18, 19). Gevraagd hoe A. S. (...) u zo leuk kon vinden zonder u gezien te hebben, stelt u dat hij u misschien gezien had in de regio of de bazaar van Ghorband (CGVS, p.20). Dat u plots wel uw district verlaten zou hebben, en eerder verklaarde van niet, is uiterst merkwaardig. Zelfs wanneer u gevraagd werd of u alles kon kopen in de winkels van uw dorp, of dat u voor bepaalde zaken nog naar een andere plek moest gaan, antwoordt u enkel dat uw vader alles meebracht van Kabul, en rept u geen woord over de bazaar van Ghorband (CGVS, p.10). Het feit dat u hieromtrent geen eenduidige verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Bovendien baseert u zich ook op loutere veronderstellingen. Zo zegt u zelf dat A. S. (...) u misschien in de bazaar van Ghorband gezien heeft, maar kunt u dit op geen enkele manier aantonen. Ten tweede kan er geen geloof gehecht worden aan de huidige vrees die u zou moeten hebben voor de broer van A. S. (...) en de andere leden van de groepering. Zo haalt u zelf aan dat deze groepering veel jongens ontvoerde in de regio Shamali, maar dit niet gebeurde in uw regio of dorp (CGVS, p.19). Bijgevolg kunnen ze blijkbaar voldoende jongens ontvoeren uit andere regio's, dat ze de jongens uit uw regio niet nodig hebben. Ze zouden dan ook louter en alleen voor u hun blik op uw regio moeten richten. Dat ze vervolgens na al die jaren nog steeds enige moeite zouden doen enkel en alleen voor u is niet aannemelijk. Ook beroept u zich opnieuw op loutere veronderstellingen. De broer of de andere groepsleden hebben immers nog nooit enige bedreiging in uw hoofde geuit. Na uw vertrek, en bijgevolg na de dood van A. S. (...), heeft uw familie geen problemen meer gekend en ook de chauffeurs kwamen geen boodschappen meer doorgeven (CGVS, p.20, 21). Dat er geen bedreigingen meer kwamen, zelfs niet wanneer de groepering te weten kwam dat u het land ontvluchtte, weerlegt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Tot slot betwist het CGVS het bestaan van de praktijk van 'bacha bazi' niet, echter is het niet zo dat u bijgevolg sowieso een vrees dient te koesteren om hiervan het slachtoffer te worden. Het CGVS is immers van mening dat uw profiel niet overeenstemt met dat van de meeste jongens die meegenomen worden om 'bacha bazi' te doen. Allereerst komt deze praktijk vooral in rurale regio's voor en voorts bevindt u zich met een leeftijd van (minstens) 23 jaar niet meer in de risicocategorie om slachtoffer te worden, zo blijkt uit algemene informatie, toegevoegd aan het administratief dossier. Het zijn dan ook vooral jongens tot de leeftijd van 18 jaar, met een gemiddelde leeftijd van 14 jaar die ingezet worden als 'bacha bazi', vaak door lokale machtige figuren. Vaak komen de jongens ook uit armere families, soms verkopen ouders hun eigen kinderen om als 'bacha bazi' te dienen, terwijl u verklaarde dat jullie verschillende inkomsten hadden, namelijk van uw vader als chauffeur, van jullie eigen gronden en de gronden van een derde waarop jullie werkten, en van het vee dat jullie hadden (CGVS, p.12, 13, 20). Verder hadden jullie ook wat spaargeld (CGVS, p.20). Wanneer u aanhaalt dat uw beide broers te oud zijn om als 'bacha bazi' te worden ingezet (CGVS, p.21), kan verwacht worden dat dit eveneens voor u geldt. Zo haalt u aan dat uw broers 27 en 30 jaar oud zijn, maar zouden zij bijgevolg twee jaar geleden, op het moment van uw vertrek, 25 en 28 jaar geweest zijn. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u met een leeftijd van 23 jaar en gezien uw familiale achtergrond wel enig risico zou lopen.

U legt geen documenten voor ter staving van uw relaas die bovenstaande vaststellingen kunnen veranderen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen,

IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, (pag. 1-54 en 271-278, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.*

De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. De provincie wordt omschreven als een van de relatief rustige provincies in Afghanistan. De Taliban zijn er actief in een aantal districten, van waaruit zij aanvallen uitvoeren op de hoofdstad en de NAVO-faciliteit in Bagram. De aanwezigheid van ISKP werd ook opgemerkt na één incident dat aan de groep werd toegeschreven, met name een raketaanval op de luchtmachtbasis te Bagram in april 2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. Het

betreft enerzijds aanvallen van opstandelingen (hoofdzakelijk de taliban) op militaire controleposten, op konvoien en op militaire basissen, alsook doelgerichte moorden op leden van het leger, de politie en het NDS. Het ANDSF voert er ook antiterreuroperaties uit. Verder wordt melding gemaakt van raketaanvallen van de taliban op de militaire basis te Bagram, op zendmasten en op controleposten. Het gros van de incidenten waarbij gebruik gemaakt wordt van berrmbommen of IED's was eveneens gericht op de Afghaanse veiligheidsdiensten. ACLED registreerde voorts lucht-/droneaanvallen uitgevoerd door het Afghaanse leger en de NAVO. Tijdens de verslagperiode werd er amper melding gemaakt van intern ontheemden (IDP's) die de provincie verlaten omwille van conflictgerelateerd geweld.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 246 burgerslachtoffers vielen. 1/3 van de slachtoffers viel te betreuren bij een aanslag op een verkiezingsrally van president Ashraf Ghani in september 2019. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 50 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 187 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Parwan werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar het willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in Parwan sinds de publicatie voornoemde EASO Guidance Note weliswaar gewijzigd is, doch niet op een zodanige wijze dat dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De provincie Parwan is een gebied waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon van de burger in de provincie Parwan kan slechts vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Parwan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Parwan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 4 en artikel 52 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst citeert de verzoekende partij de aangevoerde bepalingen, en licht ze kort toe. Vervolgens stelt de verzoekende dat de volgende elementen niet door de verwerende partij betwist worden, namelijk haar Afghaanse nationaliteit, het gegeven dat ze afkomstig is uit een rurale regio van Surkh-e-Parsa en dat haar vader gedood werd door toedoen van de A. S.'s groepering.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij niet getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden met betrekking tot haar leeftijd. De verzoekende partij stelt, zoals ze tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaard heeft, dat ze niet op de hoogte was van haar leeftijd en gaf zij aan dat zij 16 jaar oud was op basis van haar jonge verschijning. Voorts geeft ze aan dat de geboortedatum van 31 december 2003 door de Dienst Vreemdelingenzaken ingevuld werd, zonder dat zij dit aangegeven heeft. De verzoekende partij geeft ook aan dat geboorteregistratie in Afghanistan lukraak gebeurt. Volgens de gegevens van de Wereldbank bedraagt het registratiepercentage 42%. Gezien deze context is het bijgevolg geloofwaardig dat de verzoekende partij niet op de hoogte was van haar exacte geboortedatum.

De verzoekende partij vervolgt dat het duidelijk is dat de groep van A. S. niet verwacht dat zij vrijwillig naar hen toegaat. Ze hebben echter gedreigd anderen te sturen om haar te doden als ze dit niet zou doen. Er is vastgesteld dat de groep chauffeurs heeft die voor hen werken en die de heen- en terugreis maken tussen het dorp van de verzoekende partij en Kaboel. De verzoekende partij stelt dat de bedreiging zeer reëel is. Het gegeven dat zij tot aan haar vertrek uit Afghanistan aan dit risico ontsnapt is, betekent niet dat dit risico zich bij een terugkeer niet kan verwezenlijken. De verzoekende partij benadrukt dat ze nog steeds bedreigd wordt.

Voorts stelt de verzoekende partij dat alhoewel de groep van A. S. niet naar haar dorp komt, zij wel naar haar district kunnen reizen. Er bestaat in dit opzicht dus een reëel risico. Ze beklemtont dat toen haar vader nog leefde hij elke week naar Kaboel ging en verschillende benodigdheden meebracht. Nu hij overleden is, is het bijgevolg zeer waarschijnlijk dat zij of een familielid naar Kaboel dient te reizen en aldus buiten het district te gaan. Hierdoor kunnen ze opnieuw door de groep van A. S. benaderd worden. De verzoekende partij benadrukt dat haar familie in angst leeft en het dorp niet verlaat. Op lange termijn is dit niet houdbaar.

In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de actualiteit van haar vrees na de dood van A. S. om als "bacha bazi" in de groep opgenomen te worden. De verzoekende partij betoogt dat:

*"2.1.5. Met betrekking tot de actualiteit van de vrees van verzoeker na de dood van A. S. (...)
Verzoeker wijst er in dit verband op dat, hoewel het A. S. (...) was die hem had opgemerkt, hij hem als "Bacha Bazi" in zijn groep wilde opnemen, niet alleen voor zichzelf maar ook voor alle andere leden van de groep. Deze laatsten, evenals de broer van A. S. (...), zijn ook aanhangers van de praktijk van "Bacha Bazi".*

Bovendien is het doel van de groep niet alleen om de "diensten" van verzoeker als "Bacha Bazi" te verkrijgen, maar ook om zijn familie te straffen voor de weigering van zijn vader om de "bescherming" van hun groep tegen de Taliban te aanvaarden en om aan hun wapenhandel deel te nemen. Deze weigering was een belediging voor de hele groep en niet alleen voor A. S. (...), zodat de dreiging ook na zijn dood zeer reëel bleef. Dat zijn familie naar verluidt momenteel geen problemen ondervindt, verklaart verzoeker uit het feit dat zij zich in hun dorp schuilhouden, maar ook uit het feit dat hij gevlucht is. Bij zijn terugkeer is er echter geen reden om aan te nemen dat deze problemen zich niet opnieuw zouden voordoen.

2.1.6. Met betrekking tot de pesterijen door lokale mensen

Verzoeker werd door de plaatselijke bevolking voortdurend lastig gevallen wegens geruchten over zijn deelname aan de praktijk van "bacha bazi". Verzoeker verklaart dat het feit dat hij niet daadwerkelijk aan deze praktijk heeft deelgenomen onbelangrijk was, omdat, wanneer geruchten daarover eenmaal de ronde doen, het zeer moeilijk wordt om deze te weerleggen.

Het CGVS is van oordeel dat deze pesterijen niet als zo ernstig kunnen worden beschouwd dat zij een behoefte aan internationale bescherming rechtvaardigen. Dit is echter in tegenspraak met de algemene informatie in het administratieve dossier over de praktijk van "bacha bazi" en de wijze waarop deze in de Afghaanse samenleving wordt ervaren. Uit deze informatie blijkt dat :

[...]

Vrije vertaling: "Bacha bazi praktijken zijn wijdverspreid maar worden publiekelijk in de samenleving sterk gestigmatiseerd. (...) Er heerst een cultuur van stilzwijgen en schaamte die bacha bazi slachtoffers en hun families ervan weerhoudt om hulp te zoeken. Slachtoffers en hun familie worden naar verluidt geconfronteerd met sociaal isolement, vooral als de jongen bekend raakt in bacha bazi-kringen. Degenen die proberen een klacht in te dienen bij de autoriteiten, worden ook bedreigd door de daders of zijn bang vanwege de hoge status van de daders, die soms ambtenaren van de politie zijn."

Verzoeker wijst erop dat hij juist wegens deze sociale afwijzing, die het hem steeds moeilijker maakte in zijn dorp te blijven wonen, heeft besloten te vertrekken. Verzoeker wijst erop dat de bevolking in zijn regio van herkomst zeer religieus is en dit soort praktijken sterk veroordeelt. Hij vreesde gestraft te worden voor zijn vermeende deelname aan de praktijk van "Bacha Bazi", of zelfs gestenigd te worden. Aangezien hij, gezien de dreiging die van de groep van A. S. (...) uitging, niet kon hopen elders onderdak te vinden, bijvoorbeeld in Kaboel, besloot hij daarom Afghanistan te verlaten. Het CGVS heeft zeer weinig informatie over dit risico verstrekt.

Deze vaststelling moet op zijn minst leiden tot de nietigverklaring van de genomen beslissing, zodat aanvullende onderzoeksmaatregelen in dit verband kunnen worden genomen, waaronder, zo nodig, een nieuw onderhoud met verzoeker.

1.1.1. Met betrekking tot het profiel van verzoeker en de praktijk van "bacha bazi"

Het CGVS is van mening dat verzoekers profiel niet overeenstemt met dat van jongeren die het risico lopen te worden onderworpen aan de praktijk van Bacha Bazi, enerzijds wegens zijn leeftijd en anderzijds omdat zijn familie over andere inkomstenbronnen beschikt.

Wat in de eerste plaats de leeftijd van verzoekster betreft, deze stemt, zoals hierboven reeds is opgemerkt, geenszins overeen met haar fysieke verschijning, die nog zeer jong lijkt (ongeveer 16 jaar). Het is duidelijk dat in een land waar de leeftijd niet altijd vaststaat, het vooral het uiterlijk is dat telt, des te meer wat de praktijk van "Bacha Bazi" betreft.

In de tweede plaats kan verzoekster het met betrekking tot verzoeksters sociaal-economische achtergrond niet eens zijn met de analyse van het CGVS. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij slechts vier jaar naar school is gegaan omdat hij zijn ouders al op zeer jonge leeftijd moest helpen in het levensonderhoud van het gezin te voorzien (CGRA, p. 12). De tolk die verzoeker heeft bijgestaan bij de voorbereiding van het onderhavige beroep, wijst er in dit verband op dat verzoeker zich slecht uitdrukt en een zeer beperkte woordenschat gebruikt, hetgeen erop lijkt te wijzen dat hij uit een arm milieu komt. Het wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit een landelijk en afgelegen gebied van Afghanistan. Tenslotte heeft het gezin sinds de dood van zijn vader een belangrijke bron van inkomsten verloren. Hetzelfde geldt voor hun spaargeld, dat werd gebruikt om verzoeker in staat te stellen te vluchten (CGRA, p. 20).

In tegenstelling tot de conclusies van verwerende partij beantwoordt verzoeker dus wel degelijk aan het profiel van jongeren die "Bacha Bazi" beoefenen.

Gelet op de hierboven beschreven individuele omstandigheden bestaat er derhalve een reëel risico dat de verzoeker aan dergelijke praktijken zou worden onderworpen indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden."

Hierna ontwikkelt de verzoekende partij een betoog om uiteen te zetten waarom haar de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden. De verzoekende partij stelt dat er een reëel risico van ernstige schade als gevolg van het willekeurig geweld voor haar bestaat bij een terugkeer naar haar regio van herkomst, namelijk Parwan. De verzoekende partij meent dat er elementen in haar hoofd bestaan die het risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in Parwan kunnen vergroten. De verzoekende partij stelt dat:

"Zoals hierboven uiteengezet, beantwoordt verzoeker aan het profiel van jongeren die het slachtoffer kunnen worden van de praktijk van "Bacha Bazi" ;

Het wordt niet betwist dat verzoeker behoort tot de etnische groep van de Hazara. Deze etnische groep wordt door het EASO echter tot de risicoprofielen in Afghanistan gerekend, om religieuze redenen of omdat men denkt dat zij Iran steunen (stuk 4). De UNHCR rekent mensen die behoren tot de etnische groep van de Hazara tot de "risicoprofielen" (stuk 3) "

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet eens de moeite heeft genomen om het risico van ernstige schade als gevolg van de humanitaire situatie in Afghanistan, en met name in de provincie Parwan, te analyseren. De verzoekende partij stelt dat uit de informatie waarover zij beschikt blijkt dat deze situatie bijzonder dramatisch is en de verlening van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan rechtvaardigen. Hierna citeert de verzoekende partij uit

een overzicht van de humanitaire behoeften van december 2020 van OCHA omtrent de algemene situatie in Afghanistan, de situatie op gezondheidsvlak, op basis van voedselzekerheid, toegang tot huisvesting, toegang tot onderwijs en de bestaansmiddelen. De verzoekende partij vervolgt op basis van een artikel uit "Courrier International" van 28 augustus 2020 dat de situatie in Parwan verergerd is door dodelijke overstromingen die plaatsgevonden hebben.

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018,
- EASO, "Country Guidance: Afghanistan", June 2019,
- EASO, "Afghanistan Security Situation. Country of Origin Information Report", September 2020,
- Humanitarian Programme Cycle, "Humanitarian Needs Overview: Afghanistan", December 2020,
- Courrier International, " L'Afghanistan aux abois après des inondations meurtrières », 28 août 2020.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in de provincie Parwan bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018,
- de "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van EASO van december 2020, en
- het "Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report" van EASO van september 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de

bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven van de bestreden akte haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan vreest om het slachtoffer te worden van de praktijk van de praktijk van “bacha bazi” of gedood te worden door de groepering rond A. S. Dit is de bende die haar vader zou gedood hebben. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij geen documenten bijgebracht heeft, dient bijgevolg worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. De verzoekende partij stelt dat haar vader door de groep van A. S. gedood werd omdat hij drie keer geweigerd heeft om voor hen wapens naar Kaboel te vervoeren. Dit betreft een criminele daad door een groepering. Het overlijden van haar vader situeert zich in de gemeenrechtelijke sfeer. Het overlijden van haar vader houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de verzoekende partij immers aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

7.4. Uit de landeninformatie blijkt dat de praktijk van bacha bazi nog steeds in gebruik is in Afghanistan. Bronnen melden dat jonge jongens, met 14 als gemiddelde leeftijd, worden ontvoerd en in de praktijk verdwijnen of kunnen worden verhandeld door hun families in ruil voor geld. Jongens die bij de praktijken betrokken zijn, kunnen worden onderworpen aan geweld en bedreigingen, worden verkracht, en in seksuele slavernij worden gehouden. Bacha bazi wordt niet gezien als homoseksualiteit. Ondanks de strafbaarstelling van deze praktijk in het herziene wetboek van strafrecht, worden nog steeds jongens gerekruteerd om hen specifiek te gebruiken voor bacha bazi in elke provincie van het land. Bacha bazi-jongens krijgen weinig tot geen steun van de staat en de daders worden zelden vervolgd in de context van een zwakke rechtsstaat, corruptie, en officiële medeplichtigheid met wetshandhavers (EASO, guidance note, december 2020, p. 68-69).

Gelet op de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij bij een terugkeer een risico loopt om als “bacha bazi” gerekruteerd te worden. Alhoewel de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn uit een ruraal gebied, is zij minstens 23 jaar oud. De verzoekende partij is geen kind meer, maar een volwassen man. Uit de landeninformatie blijkt dat het vooral jonge jongens tot de leeftijd van 18 jaar, met een gemiddelde leeftijd van 14 jaar, die door rijke of machtige mannen worden uitgebuit voor amusement, namelijk voor seksuele activiteiten en om ze te laten dansen (bacha bazi). De verzoekende partij betoogt dat niet de leeftijd relevant is, maar haar uiterlijk en het gegeven dat ze er jong uitziet. Vooreerst wijst de Raad erop dat het betoog van de verzoekende partij niet door de bijgebrachte landeninformatie wordt ondersteund. Er blijkt niet dat volwassen mannen, ook al hebben ze een jong uiterlijk, het risico lopen om gedwongen te worden tot de praktijk van ‘bacha bazi’ in Afghanistan. Ook al wordt er rekening gehouden met het gegeven dat er hier schaamte over bestaat en dat de gevallen van ‘bacha bazi’ zelden gerapporteerd worden, maakt de

verzoekende partij niet aannemelijk dat gelet op haar leeftijd zij een risico loopt om bij een terugkeer gedwongen te worden tot seksuele praktijken en te dansen voor machtige figuren. Met betrekking tot haar leeftijd wordt vastgesteld dat het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 7 januari 2020 aantoonde dat de verzoekende partij een minimumleeftijd van 23 jaar heeft.

Verder dient er ook op gewezen te worden dat de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat zij reeds in het verleden door machtige figuren benaderd werd omwille van haar uiterlijk en hierdoor een risico liep om als "bacha bazi" gedwongen gerekruteerd te worden. Ten eerste maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat A. S., die ondertussen overleden is, haar effectief gezien heeft en leuk vond. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat A. nooit naar haar regio kwam en dat zij nooit haar district verliet (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p.9 en p.18-19). Zelfs wanneer aan de verzoekende partij gevraagd werd of ze alles kon kopen in de winkels van haar dorp, of dat ze voor bepaalde zaken nog naar een andere plek moest gaan, antwoordt de verzoekende partij enkel dat haar vader alles meebracht van Kaboel (NPO, p.10). Wanneer de verzoekende partij hiermee geconfronteerd wordt, stelt ze dat A. haar misschien heeft gezien in de regio of in de bazaar van Ghorband (NPO, p.20). Dit houdt in dat de verzoekende partij dan wel haar district zou verlaten hebben, in tegenstelling tot haar eerdere verklaringen. Dat de verzoekende partij geen eenduidige antwoorden kan geven, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Voorts blijkt ook niet dat er een effectieve toenaderingspoging tussen de verzoekende partij en A. is geweest. De verzoekende partij haalt aan dat gedurende een jaar A. boodschappen naar hem stuurde via chauffeurs die voor hem werkten. In dit geval dient er opgemerkt te worden dat er nooit iemand gepoogd heeft om haar mee te nemen, terwijl de verzoekende partij verklaard heeft dat de groepering rond A. andere mensen heeft die haar gemakkelijk kunnen benaderen en meenemen (NPO, p.19). Ook verklaart de verzoekende partij dat de bende van A. veel jongens ontvoerde in de regio Shamali, maar dat dit niet gebeurde in haar regio of dorp (NPO, p.19). Daar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat A. haar als bacha bazi wou rekruteren destijds toen ze in Afghanistan woonde en jonger was, kan er geen geloof gehecht worden aan haar verklaringen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een risico zou lopen om door de broer en de andere bendeleden als bacha bazi gedwongen gerekruteerd te worden.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat de dorpsbewoners over haar roddelden en haar pestten met de praktijk van "bacha bazi", wijst de Raad erop dat deze verklaringen van de verzoekende partij verband houden met haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen dat A. haar via chauffeurs en mensen die voor hem werkten wou rekruteren als bacha bazi. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de verklaringen dat zij door de dorpsbewoners met de praktijk van bacha bazi gepest werd. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Verder haalt u aan dat u een jaar na de dood van uw vader vertrok, daar de mensen u begonnen te pesten en u nog steeds bang was om uw regio te verlaten (CGVS, p.20). Gevraagd waarom de lokale mensen u aan het pesten waren, antwoordt u zeer vaag: omdat dit het platteland van Afghanistan is, waar mensen dingen als 'bacha bazi' als een beschamende daad zien (CGVS, p.20). U geconfronteerd met het feit dat u helemaal niet aan 'bacha bazi' deed, zegt u dat de mensen daar onwetend zijn en dat ze naar uw huis kwamen en u stomme vragen stelden over wat gebeurd was. Het is echter moeilijk om deze 'vragen' als pestgedrag te percipiëren. Bovendien dient bemerkt te worden dat deze vermeende pesterijen absoluut niet van die aard zijn dat u uitgesloten werd van dagdagelijkse noden of levensvoorzieningen. Deze vermeende pesterijen zijn allesbehalve zwaarwichtig en vormen ergo geen grond voor enige nood aan internationale bescherming."* In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat dit pestgedrag van de dorpsbewoners wel ernstig was en leidde tot sociale isolatie daar de personen in haar regio van herkomst sterk religieus zijn en dit soort praktijken sterk veroordelen. Vooreerst wijst de Raad op hetgeen hoger werd uiteengezet, namelijk dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat A. haar destijds als bacha bazi wou rekruteren en dat er effectieve toenaderingspogingen geweest zijn. Voorts haalt de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij omwille van deze pesterijen in een sociaal isolement terecht kwam, doch laat ze na dit aannemelijk te maken. Daarenboven blijkt dit evenmin uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud. Er blijkt niet dat de verzoekende partij omwille van deze vermeende geruchten uitgesloten werd van dagdagelijkse noden of levensvoorzieningen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

7.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “*op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op het gegeven dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan daar ze vreest vermoord te worden door de bende van A. S. daar ze reeds haar vader vermoord hebben, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij en haar familie door deze bende gevisieerd worden. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de bende van A. in het district Ghorband chauffeurs tegenhoudt om wapens naar Kaboel te vervoeren en om ze tegen betaling te beschermen tegen de taliban. Haar vader zou een chauffeur geweest zijn die mensen tussen Parwan en Kaboel vervoerde. Hij zou tot drie keer toe geweigerd hebben om voor hen wapens te vervoeren waarna ze hem hebben gedood. Na het overlijden van haar vader, zou de verzoekende partij nog een jaar in haar regio van herkomst hebben verbleven. De verzoekende partij verklaart dat de bende nooit naar haar regio of dorp van herkomst kwam, maar dat ze wel werd benaderd door chauffeurs die voor de bende werkten met de vraag om de bende te verwoegen als bacha bazi. Hoger werd reeds aangegeven dat de verzoekende partij dit niet aannemelijk maakt. Er kan niet aan voorbij gegaan worden dat de verzoekende partij na het overlijden van haar vader nog gedurende een jaar in haar regio van herkomst gebleven is en dat de familieleden van de verzoekende partij aldaar nog verblijft, zonder dat ze enige problemen met de bende van A. ondervonden hebben. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: “*Bovendien bemerkt het CGVS dat uw twee oudere broers tot de dag van vandaag geen problemen kennen (CGVS, p.21) en bijgevolg wel degelijk de mogelijkheid hebben om naar andere regio's te gaan. [...] Verder slaagde u erin onopgemerkt en levend en wel uw regio te verlaten wanneer u uw reis naar Europa aanving. Dit toont aan dat een enkele uitreis uit uw district niet onmiddellijk uw dood of ontvoering betekent.*” Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bende van A. haar familie zou willen straffen daar hun vader niet met hen meegewerkt heeft, zoals ze in het verzoekschrift betoogt. In dit opzicht wijst de Raad er ook op dat de verzoekende partij ook niet verduidelijkt waarom de bende van A. hem meer zou viseren dan de overige familieleden die nog in het dorp van herkomst verblijven. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar familieleden zich in hun dorp schuilhouden. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze aan landbouw

doen (NPO, p.6) en in hun levensonderhoud voorzien. De verzoekende partij verklaart dat toen hun vader nog leefde hij alles uit Kaboel meebracht, maar dat heden haar broers naar het district gaan om groenten te kopen (NPO, p.10). Dit brengt de verzoekende partij niet in verband met de bende van A. Het is pas op het einde van het persoonlijk onderhoud wanneer de protection officer expliciet vraagt of de bende niet boos was op de familie van de verzoekende partij dat zij aangeeft dat haar broers hun aanwezigheid beperkt tot het dorp (NPO, p.21). Dit wordt niet in verband gebracht met het overlijden van hun vader, maar met het gegeven dat de verzoekende partij de regio heeft verlaten. Hoger werd reeds uiteengezet dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bende van A. haar gedwongen wou rekruteren voor bacha bazi. Bijgevolg maakt ze ook niet aannemelijk dat haar broers zich dienen schuil te houden daar zij de regio van herkomst verlaten. Daarenboven heeft ze dit ook niet eerder aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud.

Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat haar vader beroepshalve regelmatig naar Kaboel ging, en niet omdat er bepaalde goederen of diensten niet beschikbaar waren in haar regio van herkomst. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat in het district Surkhe-Parsa klinieken en ziekenhuizen te vinden zijn. Het is bijgevolg niet nodig hiervoor naar Kaboel te reizen (administratief dossier, map landeninfo, document 1). Bovendien geeft de verzoekende partij zelf aan dat A. nu zelf overleden is.

Aangaande de afpersing die de bende van A. doet op de weg tussen de regio van herkomst van de verzoekende partij en Kaboel, wijst de Raad op hetgeen dat volgt.

De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij zou terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 282-283; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de menonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. *In casu* brengt de verzoekende partij dergelijke elementen niet bij. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7.6. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omdat ze Hazara is, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare informatie, waaronder de informatie toegevoegd door de verzoekende partij, niet blijkt dat er in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara zijn. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat sjietische Hazara dermate gediscrimineerd worden dat er sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Immers, opdat discriminatie tot toekenning van de vluchtelingenstatus aanleiding kan geven, dient zij dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat er hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, ondraaglijk wordt. Een dergelijke situatie doet zich blijkens voormelde informatie niet voor in Afghanistan.

Bijgevolg dringt een individuele beoordeling zich op en kan de verzoekende partij niet volstaan met een loutere verwijzing naar haar risicoprofiel en de algemene situatie om aan te tonen dat zij daar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald

in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanvoert waaruit blijkt dat haar voorgehouden vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van haar etnie of religieuze overtuiging gegrond is, dan wel dat zij desbetreffend een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade. In dit verband wijst de Raad er ook op dat de familie van de verzoekende partij heden nog steeds in de regio van herkomst van de verzoekende partij verblijven, en dat de verzoekende partij niet aangehaald heeft dat zij aldaar problemen ondervinden omwille van hun etnie of religieuze overtuiging.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar Afghanistan terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.7. Waar de verzoekende partij zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Afghanistan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals de gevolgen van het gewapend conflict en de politieke onzekerheid, economisch wanbeheer en natuurrampen.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij en haar familieleden in het verleden steeds in hun elementaire levensbehoeften hebben kunnen voorzien. Ook de familieleden met wie de verzoekende partij in haar dorp van herkomst samenwoonde kunnen nog steeds in hun elementaire levensbehoeften voorzien, zoals blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij. Voorts verwijst de Raad naar wat reeds hoger werd uiteengezet en stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Afghanistan, waaronder de toegang tot voedsel, brengt de verzoekende partij geen afdoende, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op de situatie in Afghanistan, met name de gezondheidszorg, merkt de Raad op dat de huidige pandemie niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). De Raad herinnert er verder aan dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

7.8. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.9. Het geheel van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Afghanistan, besluit de Raad dat de aangehaalde bedreigingen en problemen in de aangegeven omstandigheden niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, uit af te leiden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij nood heeft aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.11. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zou worden vervolgd of geïdendeerd.

7.12. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

8.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

8.2. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance Note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Dara-e-Turkman (subdorp Qaria Chedri), gelegen in het district Surkh-e-Parsa van de provincie Parwan, dient de situatie in het district Surkh-e-Parsa gelegen in de provincie Parwan onderzocht te worden.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij gesteld als volgt:

“De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. De provincie wordt omschreven als een van de relatief rustige provincies in Afghanistan. De Taliban zijn er actief in een aantal districten, van waaruit zij aanvallen uitvoeren op de hoofdstad en de NAVO-faciliteit in Bagram. De aanwezigheid van ISKP werd ook opgemerkt na één incident dat aan de groep werd toegeschreven, met name een raketaanval op de luchtmachtbasis te Bagram in april 2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. Het betreft enerzijds aanvallen van opstandelingen (hoofdzakelijk de taliban) op militaire controleposten, op konvooien en op militaire basissen, alsook doelgerichte moorden op leden van het leger, de politie en het NDS. Het ANDSF voert er ook antiterreuroperaties uit. Verder wordt melding gemaakt van raketaanvallen van de taliban op de militaire basis te Bagram, op zendmasten en op controleposten. Het gros van de incidenten waarbij gebruik gemaakt wordt van bembommen of IED's was eveneens gericht op de Afghaanse veiligheidsdiensten. ACLED registreerde voorts lucht-/droneaanvallen uitgevoerd door

het Afghaanse leger en de NAVO. Tijdens de verslagperiode werd er amper melding gemaakt van intern ontheemden (IDP's) die de provincie verlaten omwille van conflictgerelateerd geweld.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 246 burgerslachtoffers vielen. 1/3 van de slachtoffers viel te betreuren bij een aanslag op een verkiezingsrally van president Ashraf Ghani in september 2019. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 50 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 187 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Parwan werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Parwan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Parwan willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Parwan, indeelt bij: “Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Parwan, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.” (EASO Guidance Note van december 2020, p. 145). Verder blijkt dat de provincie Parwan sedert 2013 wordt beschouwd als “poppy-free” (EASO COI Report: Afghanistan Security Situation – september 2020, p. 272).

In andere woorden, de provincie Parwan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Parwan ligt in dezelfde lijn.

De provincie Parwan is ook op een bereikbaar vanuit de internationale luchthaven van Kabul via de snelweg Kabul-Noord. Aan de grens tussen Baghlan en Parwan, leidt de snelweg door de beruchte overvolle Salang tunnel. Volgens AAN is de Kabul-North Highway van cruciaal belang voor het militaire succes van de regeringstroepen, omdat AGE's in staat zijn de verplaatsing van munitie en troepen te belemmeren door de snelweg te blokkeren, zoals zij deden, bijvoorbeeld na een aanval op een controlepost in Pul-e Khumri op 4 december 2019. In een gesprek met Landinfo in oktober 2019 beschreef een internationale bron het traject op Highway One tussen Kabul en Pul-e Khumri als voldoende veilig, ook voor internationale reizigers. De veiligheid langs de snelweg is ook van cruciaal belang voor de energievoorziening van Kabul, aangezien de elektriciteitstransmissielijnen afkomstig uit Tadzjikistan en Oezbekistan langs de snelweg lopen. Elektriciteitskabels en -torens hebben soms schade opgelopen door aanvallen van de taliban of botsingen tussen de taliban en regeringstroepen in de verslagperiode. Er waren meldingen van demonstranten die de snelweg Kabul-Noord blokkeerden in maart 2019 en in april 2019 na de bekendmaking van de resultaten van de parlementsverkiezingen. Een deelnemer aan het protest in april werd gedood en zes anderen raakten gewond toen veiligheidstroepen het vuur openden om de weg vrij te maken. De Kabul-Bamyan-snelweg, die door het district Jalrez in de provincie Wardak loopt, heeft vele zijwegen en bergpaden die naar verschillende districten in de provincies Wardak, Parwan en Kabul leiden. Volgens een AAN-analist dienen deze als aanvoer- en ontsnappingsroutes die militante groeperingen een veilig toevluchtsoord bieden en belemmeren ze de beweging van regeringstroepen. Zo is de onverharde weg die van Sanglakh in het district Jalrez naar het district Surkh-e Parsa in Parwan gaat een moeilijke pas die noch veilig noch toegankelijk voor militaire voertuigen is. Er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat op de reisweg van Koboel naar de regio van herkomst het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid op deze weg een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Surkh-e-Parsa wijst de Raad op hetgeen dat volgt. Op basis van open bronnen verzamelde ACLED gegevens over 187 gewelddadige gebeurtenissen in de provincie Parwan gedurende de periode van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020. Hiervan werden er 93 gecodeerd als gevechten, 81 als explosies/geweld op afstanden 13 als geweld tegen burgers. Uit de informatie blijkt dat deze gewelddadige gebeurtenissen hoofdzakelijk hebben plaatsgevonden in het district Bagram. De open bronnen maakten geen melding van gewelddadige incidenten die in het district Surkh-e-Parsa zouden plaatsgevonden hebben.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Surkh-e-Parsa, gelegen in de provincie Parwan geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De verzoekende partij brengt geen concrete, objectieve informatie bij die deze appreciatie kan ombuigen.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in het district Surkh-e-Parsa, gelegen in de provincie Parwan nog steeds ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Surkh-e-Parsa, gelegen in Parwan voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Zowel in het verzoekschrift als ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij dat zij als Hazara een verhoogd risico heeft om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de "UNHCR Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 waar onder "risicoprofiel" expliciet Hazaras worden vermeld. De verzoekende partij benadrukt dat zij Hazara-sjiet is uit het district Surkh-e-Parsa. De sjitische Hazara-bevolking van dit district is het echter oneens met de soennitische Hazara die de Hezb-e Islami steunen, een van de belangrijkste actoren in het geweld in de provincie Parwan.

Het rapport dat de verzoekende partij bijbrengt omtrent de situatie van Hazara's en sjieten in Afghanistan is algemeen van aard en doet op zich geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de Hazara-sjieten in de regio van herkomst een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De verzoekende partij toont hiermee evenmin aan dat zij hierdoor persoonlijk, in het district Surkh-e-Parsa een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er persoonlijke omstandigheden zijn die maken dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Surkh-e-Parsa, gelegen in de provincie Parwan vestigt.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Surkh-e-Parsa gelegen in de Afghaanse provincie Parwan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd in Afghanistan. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de

Vreemdelingenwet niet dienstig.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Volgens artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest een zelfde draagwijdte gegeven worden als aan de artikelen 2 en 3 van het EVRM. De voornoemde bepaling stelt immers: *“Voor zover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.”* Nu de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, blijkt evenmin een schending van de artikelen 1 tot en met 4 en van artikel 52 van het Handvest.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS

